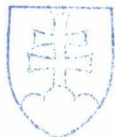

NÁRODNÁ BANKA SLOVENSKA PODATEĽNÁ
18. 11. 2015
3

Toto rozhodnutie je právoplatné

dňom 26. 8. 2016

Okresný súd Bratislava I.

dňa 12. 10. 2016

spojenú s R 25 10 Co/25/2016-524

22C 372/2009 - 429

NÁRODNÁ BANKA SLOVENSKA odbor právnych služieb
1109240062 18. 11. 2015
Číslo spisu:
Prílohy:

MEDZITÝMNY ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave v konaní pred samosudkyňou Mgr. Katarínou Škultétyovou v právnej veci žalobcu **Rapid life životná poisťovňa, a.s.**, so sídlom Košice, Garbiarska 2, IČO: 31 690 904, právne zastúpený: JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátom, so sídlom Košice, Němcovej 22, proti žalovaným: **1. Slovenskej republiky - Národná banka Slovenska**, so sídlom Bratislava, Imricha Karvaša 1, IČO: 30 844 789, **2. Slovenskej republiky - Ministerstvo financií Slovenskej republiky**, so sídlom Bratislava, Štefanovičova 5, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, takto

r o z h o d o l :

Právny základ nároku žalobcu na náhradu škody voči žalovanému v 1. rade je daný.

Súd žalobu žalobcu voči žalovanému v 2. rade **z a m i e t a**.

Súd o výške škody a náhrade trov konania rozhodne v konečnom rozhodnutí.

O d ô v o d n e n i e :

Návrhom na začatie konania doručeným Okresnému súdu Košice I dňa 03.04.2009, postúpeným tunajšiemu súdu dňa 28.10.2009 a zmeneným na pojednávaní dňa 24.06.2011 sa navrhovateľ domáhal voči odporcom v 1. a 2. rade zaplata sumy vo výške 32.189.864,- Eur s príslušenstvom spoločne a nerozdielne titulom náhrady škody, ktorá vznikla nesprávnym úradným postupom orgánov štátnej správy nad poisťovníctvom.

Návrh na začatie konania navrhovateľ odôvodnil tým, že orgány štátneho dozoru nad poisťovníctvom v roku 1995 schválili, a neskôr v roku 1999, resp. 2003 vo vzťahu k navrhovateľovi kontrolovali a vynucovali matematicky nesprávne poisťné kalkulácie obsiahnuté v právne záväznom obchodnom pláne. Na základe chybných, štátom

vynucovaných kalkulácií navrhovateľ v rámci svojho podnikania inkasoval neadekvátne nižšie vstupné poistné oproti skutočným vyplácaným výstupným poistným plneniam.

V popise skutkového stavu navrhovateľ ďalej uviedol, že povolenie na výkon podnikateľskej činnosti na území Slovenskej republiky mu bolo udelené rozhodnutím Ministerstva financií Slovenskej republiky č.j. 52/1024/1995 zo dňa 30.05.1995 vydaným v správnom konaní o udelení povolenia na poisťovaciu činnosť (ďalej len "Rozhodnutie"). Na základe neho bol zároveň schválený i obchodný plán poisťovacej činnosti navrhovateľa obsahujúci pre navrhovateľa záväzné poistno-matematické výpočty a kalkulácie všetkých tých poistných produktov, na ktorých poskytovanie bol navrhovateľ oprávnený, vrátane produktu zmiešané životné poistenie pre prípad smrti alebo dožitia tzv. poistnej sadzby UDP-K. Obsah schváleného obchodného plánu bol následne vynucovaný a kontrolovaný štátnou správou nad poisťovníctvom. Dňa 31.07.1999 vykonalo Ministerstvo financií Slovenskej republiky (ďalej len "MF SR") ako orgán dozoru previerku činnosti navrhovateľa v sídle jeho spoločnosti, výsledkom ktorej bolo okrem iného i konštatovanie, že pri kontrole obchodného plánu a kalkulácií všetkých ponúkaných produktov neboli zistené žiadne závažné nedostatky. Následne v roku 2003 (v období od 18.02.2003 do 28.05.2003) vykonal Úrad pre dohľad nad finančným trhom dohľad na mieste nad činnosťou navrhovateľa, pričom žiadne pochybenia v kalkulácii poistnej sadzby UDP-K ani v prípade iných produktov nezistil. Od 30.04.2007 do 21.02.2008 dohľad v sídle navrhovateľa uskutočnila Národná banka Slovenska (ďalej len "NBS"), Útvár dohľadu nad poisťovníctvom, ktorá odhalila nedostatok spočívajúci v tom, že kalkulačné vzorce uvedené v dokumente Poistno-matematické modely produktov životného poistenia nie sú v súlade s poistno-matematickými metódami na výpočet poistného a technických rezerv a kalkulačné vzorce niektorých produktov nezohľadňujú všetky záväzky voči poisteným, ktoré sa navrhovateľ zaväzuje plniť v prípade poistnej udalosti. Za najkritickejšie produkty skupina dohľadu označila UDP-K a Kapitál. Vady v kalkulácii produktu sadzby UDP-K spočívali v nízkom, nesprávne kalkulovanom poistnom počítanom zo sumy za smrť namiesto z poistnej sumy na dožitie. Takto nesprávne kalkulované poistné oproti vyplateným poistným sumám podľa tvrdení uvádzaných v žalobe inkasoval navrhovateľ v nižšej výške z dôvodu, že pri produkte UDP-K bola viazaná kalkuláciami schválenými orgánom štátneho dozoru. Schválením a vynucovaním chybného kalkulačného vzorca UDP-K v činnosti navrhovateľa vznikla nesprávnym úradným postupom orgánov štátnej správy nad poisťovníctvom navrhovateľovi škoda v podobe nižšie inkasovaného poistného oproti skutočne vyplácaným poistným sumám. Po vykonanej kontrole uložila NBS navrhovateľovi povinnosť prijať a splniť opatrenia na odstránenie a nápravu zistených nedostatkov v lehote do 31.03.2008, neskôr do 30.04.2008.

Za výpočtový základ pre uplatňovanú náhradu škody vzal navrhovateľ poistné zmluvy produktu sadzby UDP-K, ktoré boli ukončené pred 21.02.2008, pretože v prípade týchto už neexistujúcich a vyplatených poistných zmlúv navrhovateľ nemá danú možnosť dohodnúť sa s klientom na doplatení nižšie inkasovaného poistného, či na adekvátnom znížení poistných súm.

Odporca podľa tvrdenia navrhovateľa zanedbal náležitý výkon štátnej správy (dozoru) nad činnosťou navrhovateľa tým, že v rámci svojho úradného postupu pri plnení úloh, ktoré mu zákon zveroval, aproboval matematicky nesprávne kalkulačné postupy produktu poistnej sadzby UDP-K, ktoré nezohľadnili všetky záväzky z poistenia, tieto neskôr aktívne kontroloval a vynucoval, čím navrhovateľa opakovane utvrdzoval v nesprávnom postupe pri uzatváraní poistných zmlúv.

Dňa 02.05.2005 v súlade s § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v sume 593.677.810 Sk (hrubý databázový odhad škody vykonanej navrhovateľom). Odporca v 1. rade k predmetnej žiadosti uviedol, že uplatnený nárok je domnelý a fiktívny a navyše nie je právnym nástupcom predošlých orgánov štátnej správy vykonávajúcim dohľad nad poisťovníctvom, pričom však navrhovateľa neinformoval o postúpení žiadosti príslušnému orgánu a nárok navrhovateľa neuspokojil.

Odporca v 2. rade vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 25.09.2009 vzniesol námietku miestnej príslušnosti vzhľadom k tomu, že obidvaja odporcovia majú sídlo v obvode Okresného súdu Bratislava I, a nie Okresného súdu Košice I.

Vo vyjadrení doručenom Okresnému súdu Bratislava I (po postúpení veci) z 27.10.2010 odporca v 2. rade uviedol, že navrhovateľ nepreukázal porušenie pravidiel ustanovených právnymi predpismi. Prípadný rozpor a odlišný postup orgánu dohľadu z roku 2008 v porovnaní s postupom MF SR ako orgánu dohľadu z obdobia roku 1995 nie je dôkazom o nesprávnom úradnom postupe MF SR. To, že orgán dozoru NBS dospel v roku 2008 k určitému záveru neznamena, že tento záver je správny a postup MF SR z roku 1995 je nesprávny. Odporca v 2. rade nepovažuje za pravdivé tvrdenie navrhovateľa o tom, že o vzniku škody sa dozvedel z právoplatného protokolu z dohľadu na mieste dňa 21.02.2008. Podľa jeho názoru, pokiaľ navrhovateľ postupoval podľa schválených záväzných poisťných podmienok a obchodného plánu a bol za to, že NBS v protokole z dohľadu určila iné podmienky, nemal sa automaticky stotožniť so stanoviskom a závermi NBS. Najprv mal v danej veci prebehnúť proces a konanie pred NBS v zmysle § 12 a nasl. zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a následne preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia NBS v správnom súdnictve.

Odporca v 2. rade zároveň popiera svoju pasívnu legitimáciu v predmetnej veci. Zákonom č. 329/2000 Z.z. o Úrade pre finančný trh v znení účinnom od 01.09.2000 prešla pôsobnosť z MF SR ako orgánu dozoru nad kapitálovým trhom a poisťovníctvom na Úrad pre finančný trh. Zákonom č. 96/2002 Z.z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinným od 01.04.2002 bol zriadený Úrad pre finančný trh ako právnická osoba, ktorej sa v oblasti verejnej správy zveruje vykonávanie dohľadu. Následne s účinnosťou od 01.01.2006 zákonom č. 747/2004 Z.z. prešla pôsobnosť z Úradu pre finančný trh na NBS. Ako univerzálny nástupca prebrala NBS všetky kompetencie, práva a záväzky Úradu pre finančný trh, a z uvedeného dôvodu nie je MF SR pasívne legitimované v danej právnej veci.

Odporca v 1. rade sa k návrhu na začatie konania vyjadril v podaní doručenom Okresnému súdu Košice I dňa 29.09.2009. Odporca v 1. rade namietol miestnu príslušnosť Okresného súdu Košice I. Vo svojom vyjadrení zároveň uviedol, že NBS zo zákona nezodpovedá a ani nemôže retroaktívne zodpovedať za v minulosti vykonaný postup iných inštitúcií ani za rozhodnutia, ktoré v minulosti vydali iné inštitúcie v rámci dohľadu nad finančným trhom, nakoľko podľa zákona 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom v znení neskorších predpisov predmetom integrácie dohľadu nad finančným trhom od začiatku roka 2006 bola upravená integrácia pôsobnosti a kompetencií orgánov dohľadu pri výkone dohľadu nad finančným trhom od 01.01.2006, pričom predmetom integrácie dohľadu nebol

retroaktívny prechod dovtedajšej zodpovednosti štátu za prípadnú škodu spôsobenú pred 01.01.2006 pri výkone verejnej moci v rámci dohľadu nad finančným trhom. Poukázal tiež na skutočnosť, že v rozhodnutí o udelení povolenia navrhovateľovi na poisťovaciu činnosť nie je výrok o schválení alebo potvrdení obchodného plánu poisťovacej činnosti navrhovateľa.

V rámci svojej procesnej obrany tiež uviedol, že vzhľadom na časové obdobie schválenia a "odobrenia" poistno-matematických vzorcov a kalkulácií navrhovateľa nemožno na predmetnú vec aplikovať zákon č. 514/2003 Z.z., ale je potrebné aplikovať ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Nárok navrhovateľa označil ako vecne aj právne nedôvodný, následkom čoho ho podľa jeho názoru nie je možné súdom priznať, pre prípad, že by súd dospel k inému záveru vzniesol odporcu v 1. rade námietku premlčania.

Na vyjadrenie odporcu v 1. rade reagoval navrhovateľ podaním doručeným súdu dňa 11.05.2011. K námietke, že kalkulácie a vzorce produktu neboli schválené výrokom rozhodnutia, ktorým sa povolila poisťovacia činnosť navrhovateľa v roku 1995 uvádza, že predmetom sporu nie je samotná nezákonnosť rozhodnutia právneho predchodcu odporcu v 1. rade z roku 1995, ale nesprávny úradný postup orgánu štátnej správy nad poisťovníctvom, ktorý rozhodnutiu o povolení na výkon poisťovacej činnosti navrhovateľa predchádzal a následne, ktorý aj po tomto rozhodnutí naďalej pokračoval utvrdzovaním navrhovateľa v správnosti kalkulácií produktu, ktorý navrhovateľ ponúkal na predaj. Okolnosť, že konkrétna kalkulácia nebola súčasťou výroku rozhodnutia zo dňa 30.05.1995 sama o sebe neznamená, že kalkulácia nebola pre navrhovateľa záväzná, nakoľko navrhovateľ musel dodržiavať okruh podmienok a z toho vyplývajúcich povinností pri výkone svojej štátom regulovanej činnosti, ktorý bol vymedzený omnoho širšou množinou právnych aktov, ako iba výrokom rozhodnutia zo dňa 30.05.1995. Svoje tvrdenie podporuje rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 60/2003, podľa ktorého sa nesprávnym úradným postupom rozumie akákoľvek činnosť spojená s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde buď k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci je taký postup, ktorý sa bezprostredne vo výroku rozhodnutia, ktoré je jeho výsledkom, nemusí prejavovať.

Poukázal pritom na znenie ust. § 11 ods. 1, 3 zák. č. 24/1991 Zb. o poisťovníctve účinného od 08.02.1991 do 28.02.2002, v zmysle ktorého bolo nevyhnutnou podmienkou pre povolenie na výkon poisťovacej činnosti a výslovnou zákonnou požiadavkou predloženie obchodného plánu, ktorý obsahoval povinne podľa zákona aj kalkulácie poistných produktov. Záväznosť obchodného plánu vyplývala tiež z neskoršej činnosti orgánu štátnej správy nad poisťovníctvom, keď príslušný orgán kalkulácie podľa obchodného plánu kontroloval, skúmal, či navrhovateľ sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti od nich neodchyľuje, čím dodržiavanie kalkulácií od navrhovateľa vynucoval.

V súvislosti s odmietnutím uplatneného nároku odporcom v 1. rade navrhovateľ uvádza, že v zmysle § 45 zák. č. 747/2004 Z.z. odporca v 1. rade vstúpil do všetkých práv a do všetkých povinností svojho právneho predchodcu. Žiadnym zo spôsobov výkladu nemožno dôjsť k presvedčivému záveru, prečo ak je NBS univerzálnym právnym nástupcom svojho právneho predchodcu, ktorý je zasa právnym nástupcom odporcu v 2. rade v oblasti výkonu štátnej správy nad poisťovníctvom, nemá byť aj právnym nástupcom v oblasti za dôsledky protiprávnych konaní a úkonov svojich právnych predchodcov.

Navrhovateľ považuje námietku premlčania, ktorú vzniesol odporca v 1. rade za bezdôvodnú vzhľadom na to, že podľa ust. § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty sa viaže na deň, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla. V danom prípade ide o dlhší čas trvajúci nesprávny úradný postup ohraničený postupom predchádzajúcim rozhodnutiu zo dňa 30.05.1995 a dňom 21.02.2008, kedy bolo navrhovateľovi uložené odstrániť nedostatky zistené dohľadom na mieste. Doručením príslušného opatrenia dňa 21.02.2008 sa navrhovateľ preukázateľne dozvedel o škodnej udalosti a aj o jej dokonaní, a tento deň je teda dňom začiatku plynutia objektívnej premlčacej lehoty, a zároveň i začiatkom plynutia subjektívnej premlčacej lehoty.

Dňa 11.05.2011 bolo súdu doručené podanie, ktorým navrhovateľ reagoval na vyjadrenie odporcu v 2. rade doručené súdu dňa 27.10.2010. K tvrdeniu odporcu v 2. rade, o tom, že navrhovateľ nepreukázal porušenie pravidiel ustanovených právnymi predpismi uvádza, že v zmysle ust. § 4 ods. 2 zák. č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, výkon štátnej správy nad poisťovníctvom bol zverený odporcovi v 2. rade. Predmetom štátnej správy nad poisťovníctvom bolo aj rozhodovanie o udelení povolenia na výkon poisťovacej činnosti, určovanie podmienok poisťovacej činnosti a následná kontrola súladu poisťovacej činnosti s právnymi predpismi a podmienkami, za akých bola poisťovacia činnosť povolená. Týmto zákon zveril do kompetencie odporcu v 2. rade i právom neregulovanú oblasť poisťnej matematiky. Nesprávny úradný postup odporcu v 2. rade v roku 1995 spočíval v tom, že pravdepodobne v procese správneho uváženia, ktoré rozhodnutiu predchádzalo, sa pri svojej činnosti v rámci svojej kompetencie objektívne dopustil chyby v matematickom stanovení tých podmienok na povolenie a výkon poisťovacej činnosti navrhovateľa, ktorých dodržiavanie neskôr kontroloval a od navrhovateľa v rámci jeho podnikateľskej činnosti pri následnej kontrolnej, resp. dozornej činnosti vynucoval.

Navrhovateľ tiež tvrdil, že nemal možnosť podľa relevantnej právnej úpravy napadnúť závery odporcu v 1. rade v konaní podľa § 12 a nasl. zák. č. 747/2004 Z.z., resp. napadnúť tieto závery v správnom súdnictve a vyčkať na rozhodnutie správneho krajského súdu, tak ako to uvádza odporca v 2. rade. Zákon č. 747/2004 Z.z. upravuje procesné vzťahy medzi navrhovateľom a odporcom v 1. rade tak, že proces medzi navrhovateľom a odporcom rozdeľuje do dvoch samostatných sústav, a to na výkon dohľadu a na konanie, pričom z § 2 ods. 10, 11 zákona č. 747/2004 Z.z. vyplýva, že sústava dohľadu sa neriadi pravidlami o konaní. Odporca v 1. rade vykonal u navrhovateľa dohľad, ktorého výsledkom bola verejná listina - protokol z dohľadu na mieste podľa § 10 zákona č. 747/2004 Z.z. Jediným opravným prostriedkom proti údajom a záverom uvedeným v protokole sú písomné námietky s tým, že dohľad je právoplatne skončený doručením písomného oznámenia o výsledku preverenia námietok proti protokolu, v danom prípade to bolo 21.02.2008. Nakoľko navrhovateľ splnil opatrenie uložené odporcom v 1. rade do 30.04.2008, odporca v 1. rade nemal dôvod voči navrhovateľovi začať konanie podľa § 12 a nasl. zákona č. 747/2004 Z.z. o sankcii za nedodržanie opatrenia. Tiež zákon č. 514/2003 Z.z. ani zákon č. 58/1969 Zb. nevyžaduje ako nevyhnutnú podmienku uplatnenia nároku na náhradu škody voči orgánu verejnej moci iniciovanie súdneho konania podľa § 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Podľa § 135 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku predbežné otázky relevantné pre konanie, aj ak by patrili do rozhodovacej právomoci iného orgánu, môže súd posúdiť sám.

Na pojednávaní, uskutočnenom súdom dňa 24.06.2011 odporca v 1. rade k otázke premlčania nároku uplatneného navrhovateľom uviedol, že v prípade, že ak by aj došlo k nesprávnemu úradnému postupu, tento bol vykonaný pred schválením licencie v roku 1995, kedy zároveň boli schválené tzv. kalkulačné vzorce a vzhľadom na to, že premlčacia doba je podľa zák. 58/1969 Zb. trojročná, v čase podania návrhu na začatie konania bol nárok navrhovateľa premlčaný. Odporca v 2. rade namietol svoju pasívnu legitímáciu s ohľadom na skutočnosť, že kompetencie týkajúce sa spornej otázky prešli zo zákona z MF SR najprv na Úrad pre finančný trh a neskôr na jeho právneho nástupcu NBS.

Podľa navrhovateľa v súvislosti s premlčaním treba na daný prípad aplikovať ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z., pričom zároveň poukazuje na riešenie tejto otázky rozhodnutím NS SR 1Cdo 107/2009, uviedol, že má za to, že v zmysle § 19 citovaného zákona si nárok uplatnili včas vzhľadom na čas, kedy sa o škode dozvedeli. Za začiatok plynutia premlčacej lehoty považuje deň, kedy sa skončil nesprávny úradný postup, 22.01.2008. Navrhovateľ vymedzil časové obdobie, v ktorom mal vzniknúť nesprávny úradný postup od 31.05.1995, teda od schválenia vadného obchodného plánu do 21.02.2008, kedy bola poisťovňa vyzvaná na odstránenie nedostatkov. Keďže protiprávny stav bol dokonaný za účinnosti zák. č. 514/2003 Z.z. na daný prípad je potrebné aplikovať tento právny predpis.

Vo vyjadrení doručenom súdu dňa 30.09.2011 sa navrhovateľ opäť vyjadril k námietke premlčania s tvrdením, že v prípade týkajúcom sa nesprávneho úradného postupu sa v zmysle zákonov, ako aj platnej judikatúry a odborných vyjadrení uplatňuje iba subjektívna premlčacia lehota, objektívna sa uplatňuje iba v prípadoch, kedy škoda bola spôsobená nezákonným rozhodnutím. V danom prípade podľa zákona č. 514/2003 Z.z. začína trojročná premlčacia lehota plynúť odo dňa, kedy sa poškodený o škodu dozvedel, teda 21.02.2008. Svoje tvrdenia týkajúce sa premlčania zmenil oproti predchádzajúcemu písomnému vyjadreniu v tom smere, že na daný prípad nie je možné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčania vzhľadom na to, že zákon č. 514/2003 Z.z. predstavuje lexspecialis voči Občianskemu zákonníku a premlčanie práva na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom upravuje osobitne a odlišne.

Odporca v 1. rade na pojednávaní konanom dňa 10.10.2011 uviedol, že daný prípad je potrebné posudzovať podľa zákona č. 58/1969 Zb., nakoľko v prípade, že by došlo k nesprávnemu úradnému postupu, tak sa tak stalo v roku 1995, v období účinnosti zákona č. 58/1969 Zb.

Odporca v 2. rade na predmetnom pojednávaní poukázal na skutočnosť, že súčasťou rozhodnutia zo dňa 30.05.1995 sú aj všeobecné poisťné podmienky obsahujúce obchodné podmienky a kalkulačné vzorce, toto rozhodnutie nebolo nikdy zmenené ani zrušené MF SR, preto nie je možné skúmať nesprávny úradný postup MF SR. Ministerstvo kontrolovalo poisťné podmienky, ktoré podliehali jeho schváleniu, nie vypracovaniu. Nesprávny úradný postup nemôže byť preukázaný tým, že navrhovateľ sa bez akýchkoľvek námietok stotožnil so závermi NBS uvedenými v protokoloch.

Vo vyjadrení doručenom súdu dňa 04.01.2012 navrhovateľ uviedol, že nesprávny úradný postup neodvija od právoplatného a vykonateľného rozhodnutia z roku 1995, ktoré nebolo zrušené, ani nesúvisí výlučne s porušením povinností v roku 1995, ale je založený na porušovaní konkrétnych ustanovení viacerých všeobecne záväzných právnych predpisov vzťahujúcich sa na oblasť poisťovníctva účinných v rokoch 1995 až 2008 (zákon č. 24/1991

Zb. o poisťovníctve, zákon č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve, zákon č. 96/2002 Z. z. o dohľade nad finančným trhom, zákon č. 747/2004).

Odporca v 1. rade na pojednávaní dňa 16.01.2012 poukázal na skutočnosť, že účelom dohľadu nie je ochrana podnikateľského subjektu, nakoľko to nevyplýva ani zo žiadneho právneho predpisu, ale dohľad bol zriadený a je vykonávaný preto, aby sa minimalizovala možnosť, že klienti subjektov finančného trhu utrpia škodu spôsobenú nedodržaním podmienok a zákonov zo strany dohliadaných subjektov. Poisťovňa sa nemôže zbaviť vlastnej zodpovednosti za to, aké podklady predložila orgánom dohľadu, a všetky tieto skutočnosti znáša v rámci svojho podnikateľského rizika. Prípadnú škodu by si mohli uplatniť v prípade krachu poškodení klienti a nie poisťovňa, ktorá za svoju činnosť zodpovedá v rámci podnikateľského rizika. Uviedol tiež, že keby aj orgán dohľadu pochybil, tak sa tak stalo v roku 1995 pri vydaní rozhodnutia, a teda v danom prípade by išlo o škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a nie nesprávnym úradným postupom. Odporca v 1. rade zároveň poprel tvrdenie navrhovateľa o tom, že by vynucoval plnenie vzorcov, neexistuje o tom žiadne rozhodnutie, ktoré by preukazovalo, že orgány dohľadu vynucovali, resp. ukladali, aby žalobca tvoril nižšie technické rezervy.

Odporca v 2. rade na pojednávaní dňa 16.01.2012 uviedol, že povinnosťou predložiť všeobecné podmienky a obchodný plán bol zaviazaný navrhovateľ, a teda bol zodpovedný za to, aby boli v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Argumentoval tiež, že postup pred rokom 1995 nemohol byť nesprávnym úradným postupom, nakoľko jeho výsledkom bolo zákonné rozhodnutie, ktoré nikdy nebolo zrušené pre nezákonnosť, nesprávnym úradným postupom zákon rozumie len činnosť, ktorej výsledkom nie je rozhodovanie. V prípade, keby došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ktorého výsledkom je vydanie zákonného rozhodnutia v roku 1995 navrhovateľ by sa o škode dozvedel v rokoch 1995-1996 a takýto nárok by bol premlčaný.

Súd vec verejne prejednal a rozhodol na pojednávaní konanom dňa 02.04.2012 a to rozsudkom, č.k. 22C 372/2009 - 332, ktorým návrh navrhovateľa zamietol a odporcom v 1. a 2. rade nepriznal náhradu trov konania.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 30.04.2015 č.k. 2Co 315/2012 – 401 (ďalej len „uznesenie odvolacieho súdu“) rozhodujúc o odvolaní navrhovateľa proti vyššie uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa rozhodol tak, že uvedený rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok súdu prvého stupňa je nepreskúmateľný.

Odvolací súd sa v uvedenom uznesení stotožnil s tvrdením navrhovateľa, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, keď dospel v odôvodnení napadnutého rozsudku k záveru, že navrhovateľ nesprávny úradný postup odporcov v konaní nepreukázal, nakoľko na základe rozhodnutia MF SR zo dňa 30.05.1995, č.j. 52/1024/1995 (ktorým bolo navrhovateľovi udelené povolenie na podnikanie v poisťovníctve na území Slovenskej republiky), je možné sa domáhať iba náhrady škody titulom nezákonného rozhodnutia, čo však v danej veci aplikovať možné nie je, keďže nespĺňa predpoklady predpísané zákonom, nakoľko pre nezákonnosť zrušené nebolo. Odvolací súd mal zároveň za to, že rozsudok súdu prvého stupňa je nepreskúmateľný a závery, ku ktorým prvostupňový súd dospel nemajú

žiadnu oporu v skutkovom stave, ktorý prvostupňový súd zistil a ani v dokazovaní, ktoré sám vykonal.

Z napadnutého rozsudku podľa odvolacieho súdu nebolo zrejmé, na základe akých skutkových okolností dospel súd prvého stupňa k záveru, že nakoľko navrhovateľ v priebehu konania netvrdil, že došlo ku konkrétnemu porušeniu pravidiel pri vykonávaní dohľadu odporcom v 1. rade v roku 2003 a 2005 a nepreukázal, že v rámci vykonávaného dohľadu vyžadoval od navrhovateľa, resp. vynucoval používanie poistných vzorcov, ktoré vytvoril sám navrhovateľ, nebolo možné skonštatovať porušenie pravidiel vyžadovaných právnymi predpismi pri vykonávaní dohľadu odporcom v 1. rade, nakoľko nielen z obsahu žaloby navrhovateľa a jeho písomných vyjadrení v priebehu konania pred súdom prvého stupňa jednoznačne vyplýva, že podstatou právneho posúdenia prejednávanej veci, nebol spôsob vykonávania dohľadu nad činnosťou navrhovateľa, ale to, že odporca v 1. rade Rozhodnutím povolil navrhovateľovi podnikanie v poisťovníctve aj s poistením ÚDP-K nesprávne a v nesprávnom poistení ho aj utvrdzoval negatívnymi kontrolami kalkulácie a sadzieb poistného, keďže nebolo vypočítané v súlade poisťno-matematickými metódami pre výpočet poistného, bolo kalkulované a inkasované v nižšej výške ako malo byť a z tohto dôvodu a v tejto časti sú poistné zmluvy ÚDP-K v rozpore so zákonom o poisťovníctve.

Odvolací súd tiež vyslovil, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, nakoľko v ňom úplne absentuje adekvátne, čo do myšlienkových postupov, racionálne a logickým spôsobom vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, ktoré v konaní vyšli najavo a tiež s argumentáciou účastníkov konania, predovšetkým navrhovateľa, ktorá mala vzťah k prejednávanej veci. Odvolací súd vytkol súdu prvého stupňa, že sa neriadil zákonnými náležitosťami pri odôvodňovaní rozhodnutia, keď do odôvodnenia svojho rozhodnutia prevzal právnu a skutkovú argumentáciu odporcov bez toho, aby ju zákonným spôsobom vyhodnotil a naopak, právnu argumentáciu navrhovateľa právne neposúdil vôbec. Tieto nedostatky odôvodnenia, spolu s takzvanými opomenutými dôkazmi (o ktorých súd v konaní nerozhodol vôbec), zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

Odvolací súd potreboval za potrebné uviesť, že právna úprava zodpovednosti štátu (zákon č. 514/2003 Z.z.) sleduje ten zmysel, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi alebo právnickej osobe bola napravená.

V ďalšom konaní preto odvolací súd uložil súdu prvého stupňa opätovne rozhodnúť a v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. rozhodnutie presvedčivo, logicky a výstižne odôvodniť.

Súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 Občianskeho súdneho poriadku) vec opätovne prejednal na pojednávaní konanom dňa 12.10.2015, na ktorom opätovne vypočul účastníkov konania a rozhodol medzitýmnym rozsudkom podľa § 152 ods. 2 O.s.p.

Súd vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, výsluchmi účastníkov konania, písomnými vyjadreniami navrhovateľa a odporcov, oboznámením sa s listinnými dôkazmi - žiadosťou poškodeného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody z 02.05.2008, odpoveďou odporcu v 1. rade na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku navrhovateľa zo dňa 26.05.2008, výpisom z obchodného registra, povolením na výkon poisťovacej činnosti - rozhodnutie Ministerstva

financií SR č. j. 52/1024/1995 zo dňa 30.05.1995, Notárskou zápisnicou N 29/2008 Nz 23331/2008, protokolom o kontrole zo dňa 31.07.1999, protokolom Úradu pre finančný trh SR z 28.05.2003, protokolom NBS č. ODO-12990/2007 z 29.10.2007, listom zo dňa 15.02.2008- Skončenie dohľadu na mieste, návrhom na vyslovenie nesúladu právnych predpisov s ústavou, znaleckým posudkom AUDIT-POL, s.r.o. č. 4/2008 vo veci náhrady škody a ušlého zisku, listom Národnej banky Slovenska č. ODT-7467/2012 zo dňa 30.07.2012, listom Národnej banky Slovenska č. ODT-13070/2013 zo dňa 02.12.2013 pričom prihliadol na ďalší obsah spisového materiálu (§ 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Súd teda vec prejednal v intenciách tvrdení uvádzanými navrhovateľom v návrhu, ktorými odôvodňoval svoj žalobný návrh a vyjadrení a prednesov odporcov z hľadiska skutočností, ktoré považoval za nesporné. Zároveň súd poučil účastníkov konania podľa § 120 ods. 4 O.s.p. o povinnosti predložiť a označiť potrebné dôkazy, ktoré v konaní žiadajú vykonať, a to písomne v predvolaní na pojednávanie

Skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním teda súd zhodnotil v rozsahu potrebnom pre posúdenie rozhodujúcich skutočností vzťahujúcich sa k podstate veci a vzhľadom na charakter sporového konania uzavrel, že nie je opodstatnené výnimočne nariadovať ďalšie dokazovanie nad rámec návrhu účastníkov, nakoľko považoval skutkový stav za dostatočný pre posúdenie dôvodnosti žalobného návrhu, ďalšie dokazovanie by bolo nadbytočné a nepotrebné z hľadiska zistenia a posúdenia rozhodujúcich skutočností v prejednávanej veci.

Z rozhodnutia Ministerstva financií SR č. j. 52/1024/1995 zo dňa 30.05.1995 súd zistil, že Ministerstvo financií SR ako dozorný orgán nad poisťovníctvom pre územie Slovenskej republiky podľa zákona SNR č. 24/1991 Zb. o poisťovníctve v znení neskorších predpisov udelilo povolenie Prvej česko-slovenskej poisťovni a.s. (neskôr Rapid life životná poisťovňa, a.s.) na výkon poisťovacej činnosti, zaistovacej činnosti, uzatváranie sprostredkovateľských zmlúv s fyzickými a právnickými osobami s bydliskom alebo sídlom na území Slovenskej republiky pri zjednávaní poistenia v jej prospech, za predpokladu, že táto činnosť bude vykonávaná v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, zábrannú činnosť a ďalšie činnosti súvisiace s poisťovacou a zaistovacou činnosťou v zmysle § 7 ods. 3 citovaného zákona. Zároveň povolilo vykonávanie životného poistenia podľa priložených všeobecných poisťných podmienok. Nepovolilo vykonávanie iných poisťných druhov, ktoré nie sú uvedené v predmetnom povolení. Povolenie nadobudlo účinnosť dňa 20.06.1995.

Z Protokolu o kontrole zo dňa 31.07.1999, ktorú uskutočnilo Oddelenie dozoru nad poisťovníctvom Ministerstva financií SR vyplýva, že pri kontrole obchodného plánu a kalkulácií všetkých ponúkaných produktov na trhu neboli zistené žiadne závažné nedostatky. Kontrolný orgán v ňom konštatoval, že produkty životného poistenia, poskytované na území SR, konkrétne poistenie pre prípad smrti a dožitia sadzby UP-1B, UP-1J, UDP-2, UDP-3, UDP-4, poistenie pre prípad smrti sadzby UP-1BD, UP-1BJ, štipendijné poistenie sadzby UDP-S, UDP-SJ, kapitálové poistenie UDP-K sú v súlade s obchodným plánom predloženým Ministerstvu financií SR a všeobecnými poisťnými podmienkami pre životné poistenie schválenými MF SR ako dozorným orgánom nad poisťovníctvom pre územie SR pod číslom 52/1024/1995 zo dňa 30.05.1995.

Z Protokolu o vykonanom dohľade zo dňa 28.05.2003, vykonaného Úradom pre finančný trh je zrejmé, že nedostatky ohľadom kalkulácií ponúkaných produktov životného poistenia neboli zistené.

Z Protokolu z dohľadu vykonaného v Prvej česko-slovenskej poisťovni Rapid a.s. ODO-12990/2007 zo dňa 29.10.2007 vyplýva zistenie kontrolného orgánu, že kalkulačné vzorce uvedené v dokumente Poistno-matematické modely produktov životného poistenia nie sú v súlade s poistno-matematickými metódami na výpočet poistného a technických rezerv a kalkulačné vzorce niektorých produktov nezohľadňujú všetky záväzky voči poisteným, ktoré sa poisťovňa zaväzuje plniť v prípade nastania poistnej udalosti.

V liste zo dňa 15.02.2008 nazvanom "Skončenie dohľadu na mieste" a zo dňa 18.03.2012, nazvaného Žiadosť o predĺženie termínu odpoved', Národná banka Slovenska navrhovateľovi určila a oznámila lehoty, v ktorých je povinný prijať a splniť svoje opatrenia na odstránenie nedostatkov zistených pri dohľade na mieste uvedených v Protokole dohľadu vykonaného v Prvej česko-slovenskej poisťovni Rapid a.s. ODO- 12990/2007. Lehota splnenia opatrení na odstránenie nedostatkov bola stanovená do 31.03.2008, neskôr predĺžená do 30.04.2008 vzhľadom na písomnú žiadosť navrhovateľa.

Žiadosťou poškodeného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 593.677.810,- Sk zo dňa 02.05.2008 si navrhovateľ s poukazom na ust. § 4 ods. 1 písm. g), § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. uplatnil voči Národnej banke Slovenska ako právny nástupcom Ministerstva financií SR v oblasti výkonu štátnej správy vo veciach poisťovníctva nárok na zaplatenie sumy vo výške 593.677.810,- Sk, ktorá predstavovala rozdiel medzi pôvodným a upraveným poistným v zmysle vykonaných opatrení na základe podnetu NBS, skutočnú škodu ako nezinkasované poistné od poistníkov od roku 1995 do zistenia nedostatkov a prijatia potrebných opatrení na ich odstránenie.

Listom zo dňa 26.05.2008 Národná banka Slovenska odmietla nárok navrhovateľa na náhradu škody vo výške 593.677.810,- Sk ako neopodstatnený, ktorú si uplatnil Žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 02.05.2008.

Znaleckým posudkom č. 4/2008 vo veci náhrady škody a ušlého zisku, vypracovaného AUDIT-POL, s.r.o. na žiadosť Prvej česko-slovenskej poisťovne Rapid, a.s. bol ušlý zisk Prvej česko-slovenskej poisťovne Rapid, a.s. za obdobie 1995 - 2007 v sume 970.023.000,- Sk (32.198.864,- Eur), vyčíslený ako rozdiel medzi pôvodným predpisom poistného v produkte UDP-K a novým predpisom poistného spolu so ziskom disponibilného kapitálu, ktorý bolo možné požiť na nákup štátnych dlhopisov.

Z listu NBS č. ODT-7467/2012 zo dňa 30.07.2012 vyplýva, že orgán štátneho dozoru nad poisťovníctvom (do roku 2000 Ministerstvo financií SR, neskôr Úrad pre finančný trh) kalkulácie a sadzby poistného po zistení, že sú poistno-matematicky správne, schválil, čím sa stali pre poskytovateľa poistného záväznými a boli zárukou bezpečného fungovania poisťovne. Dodržiavanie schválených kalkulácií a sadzieb poistného bolo predmetom pravidelnej kontroly orgánu štátneho dozoru nad poisťovníctvom.

Z listu Národnej banky Slovenska č. ODT-13070/2013 zo dňa 02.12.2013 vyplynulo, že súčasťou povolenia na výkon poisťovacej činnosti na území SR poisťovni Rapid life životná poisťovňa, a.s. Rozhodnutím MF SR č.j. 52/1024/1995 zo dňa 30.05.1995 boli

i schválené všeobecné poisťné podmienky pre životné poistenie. Kalkulácie a sadzby poisťného poistenia ÚDP-K boli odsúhlasené Ministerstvom financií SR v rámci povoľovacieho konania a po vydaní povolenia sa tak stali pre poisťovňu záväznými. Z tohto listu zároveň vyplýva, že v dôsledku Protokolu č. ODO-12990/2007 z 29.10.2007 "sa stalo rozhodnutie MF SR vo vzťahu k poisteniu ÚDP-K materiálne neplatným", i keď formálne NBS, ani jej právny predchodcovia nevydali žiadne osobitné rozhodnutie, ktorým by sa menilo alebo rušilo rozhodnutie MF SR z roku 1995 vo vzťahu k poisteniu sadzby ÚDP-K.

Navrhovateľ vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 12.10.2015 poukázal na rozhodnutie odvolacieho súdu, z ktorého podľa navrhovateľa vyplýva i určenie pasívnej vecnej legitímácie, a teda, že na strane odporcu by mal vystupovať odporca v 1. rade, na ktorého bola prenesená zodpovednosť v oblasti poisťovníctva. Za právne záväzný tiež považoval názor odvolacieho súdu, podľa ktorého odporca v 1. rade povolil navrhovateľovi podnikanie na základe nesprávne určeného poisťného, z čoho vyplýva, že pri obvyklom behu udalostí, t.j. ak by odporca v 1. rade povolil podnikanie správne v súlade so zákonom potom by navrhovateľ inkasoval vyššie poisťné. Podľa navrhovateľa odvolací súd identifikoval aj príčinnú súvislosť medzi konaním odporcu v 1. rade a nižším poisťným a tiež poukázal na tú skutočnosť, že odporca v 1. rade až do 21.02.2008 nesprávne navrhovateľovi nevytkol a nezistil výpočet nesprávneho poisťného. Navrhovateľ bol odporcom v 1. rade v nesprávnom poisťnom utvrdzovaný, čo nie je ničím iným ako nesprávnym úradným postupom. Podľa navrhovateľa za škodu zodpovedá tak, ako to skonštatoval odvolací súd, odporca v 1. rade, keďže tento má v súčasnosti kompetencie, ktoré mal pôvodne odporca v 2. rade.

Odporca v 1. rade v rámci svojej obrany na pojednávaní dňa 12.10.2015 uviedol, že podľa neho z uznesenia odvolacieho súdu vôbec nevyplýva, že za škodu je zodpovedný odporca, či už v 1. alebo v 2. rade, rovnako ako nevyplýva, že nesprávny úradný postup nastal. Odporca v 1. rade poukázal na skutočnosť, že odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa pre nepreskúmateľnosť, resp. nedostatok dôvodov, pre ktoré prevzal do rozhodnutia prvostupňový súd argumentáciu odporcov v 1. a 2. rade. Odporca v 1. rade bol zároveň toho názoru, že z odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia tiež nevyplýva, že keď v súčasnosti vykonáva odporca v 1. rade dohľad nad poisťovníctvom, tak zodpovedá za škodu aj v čase, kedy dohľad nevykonával, nakoľko by to nebolo v súlade so zákonom č. 58/1969 Zb. alebo zákonom č. 514/2003 Z.z. Odporca v 1. rade mal za to, že odvolací súd neustálil zodpovednosť odporcu v 1. alebo 2. rade, len považoval za potrebné zrušiť rozhodnutie súdu prvého stupňa z nedostatku dôvodov a jeho nepreskúmateľnosti. Pokiaľ ide o samotný nárok na náhradu škody uplatnenej navrhovateľom, žiadal tento zamietnuť, pretože kalkulačné vzorce, ktoré boli schválené, resp. posudzované pri schvaľovaní žiadosti navrhovateľa o vydanie povolenia na výkon poisťovacej činnosti v roku 1995 odporcom v 2. rade nezbavujú navrhovateľa zodpovednosti za správnosť vykalkulovaného poisťného a tiež mal za to, že poisťovníctvo je podnikateľská činnosť a nie je žiadnym orgánom štátu predpísané aké poisťné má poisťovňa za konkrétny produkt na trhu žiadať. Orgán schvaľujúci žiadosť o vydanie povolenia teda nemohol predpokladať, či na základe navrhovateľom stanoveného poisťného bude vznikať škoda – dočasná škoda, ktorú hodlá vykompenzovať iným spôsobom. Odporca v 1. rade v roku 2008 po vykonanom dohľade u navrhovateľa len konštatoval, že navrhovateľ neplní niektoré predpísané finančné ukazovatele, a preto mu nariadil vykonať nápravu. V závere svojho prednesu odporca v 1. rade poukázal na ust. § 45 ods. 5 zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom, podľa ktorého zodpovednosť za škodu spôsobenú Úradom pre dohľad nad finančným trhom pred 01.01.2006 v rámci dohľadu nad

finančným trhom sa vzťahuje osobitný zákon, teda práva a záväzky v tomto smere neprešli na NBS, teda odporcu v 1. rade.

Odporca v 2. rade vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 12.10.2015 uviedol, že sa nestotožňuje s argumentáciou navrhovateľa ohľadom preukázania nesprávneho úradného postupu. Zároveň mal za to, že všetky nároky a povinnosti Ministerstva financií SR v tejto oblasti prešli ex lege na Úrad pre finančný trh a následne na NBS, a teda odporca v 2. rade nie je v konaní pasívne legitimovaný.

Súd sa v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu vysporiadal s otázkou právneho posúdenia vzniku nároku navrhovateľa na náhradu škody. Uplatnený nárok posúdil ako nárok na náhradu škody vzniknutej nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z.z., účinného od 01.07.2004, keďže nesprávny úradný postup odporcov bol podľa tvrdení navrhovateľa dokonaný vykonaním kontroly v roku 2008, na základe čoho možno ustáliť, že nesprávny úradný postup v dôsledku ktorého došlo k vzniku škody na strane navrhovateľa mal podľa jeho tvrdení trvať aj za účinnosti právnej úpravy zákona č. 514/2003 Z.z., a preto súd vec právne posúdil v jeho intenciách.

Podľa ust. § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa ods. 2 citovaného zákonného ust. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. ch) citovaného zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Národná banka Slovenska, ak škoda vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia ňou vydaného alebo ak škoda bola spôsobená jej nesprávnym úradným postupom,

Podľa ods. 3 cit. ust. ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa odsekov 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť (§ 15) príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované.

Podľa ust. § 9 ods. 1 citovaného zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa ods. 2 citovaného ust., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 12 ods. 3 zák. č. 24/1991 Zb. o poisťovníctve, poisťovňa predkladá poisťné podmienky podľa ods. 1, 2 a ich zmeny na schválenie dozornému orgánu. O žiadosti dozorný orgán rozhodne najneskôr do troch mesiacov po jej predložení.

Vzhľadom na námietku premlčania vznesenú odporcom v 1. a 2. rade bolo úlohou súdu vysporiadať sa v prvom rade s otázkou, či právo uplatnené navrhovateľom v tomto konaní je alebo nie je premlčané.

Podľa § 110 ods. 1 veta druhá a tretia Občianskeho zákonníka, na premlčanie prihlíadne súd len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, premlčané právo nie je možné priznať.

Podľa ust. § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plyní premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Na základe vykonaného dokazovania súd ustálil, že navrhovateľ sa o vzniku škody dozvedel, resp. mohol dozvedieť dňa 29.10.2007, kedy Národná banka Slovenska, ako orgán dohľadu v protokole z dohľadu č. ODO-12990/2007 vytkla navrhovateľovi nedostatok v činnosti poisťovne, že kalkulačné vzorce na výpočet poisťného a technických rezerv produktov životného poistenia nezohľadňujú všetky záväzky poisťovne voči poisteným. Navrhovateľ v návrhu uviedol, že práve na základe tejto skutočnosti sa dozvedel, že v dôsledku nesprávne vykonávaného dohľadu štátneho orgánu, ktorý schválil, kontroloval vynucoval aplikáciu nesprávnych poisťných vzorcov mu vznikla škoda, ktorej výšku následne vyčíslil.

Návrh na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci proti odporcovi v 1. rade podal navrhovateľ na Okresný súd Košice dňa 03.04.2009 a návrh na pristúpenie odporcu v 2. rade ako ďalšieho účastníka dňa 04.06.2009.

Ako vyplýva z uvedených skutočností od času, kedy sa navrhovateľ o škode dozvedel (resp. dozvedieť mohol) do času, kedy si právo na jej náhradu uplatnil pred súdom neuplynula lehota podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., preto súd odporcami vznesenú námietku premlčania vyhodnotil ako nedôvodnú.

Súd v rámci rozhodovania o prejednávanej veci považoval za potrebné vysporiadať sa aj s otázkou aktívnej, resp. pasívnej legitímácie ako nevyhnutného predpokladu pre úspešné uplatnenie návrhu navrhovateľa. Hoci v konaní táto sporná nebola je potrebné uviesť, že v prejednávanom prípade je tento predpoklad splnený a jej nedostatok prítomný v konaní nie je. Vo vzťahu k aktívnej legitímácii je významná tá skutočnosť, že navrhovateľ bol účastníkom konania výsledkom ktorého bol úradný postup, ktorý navrhovateľ spája so vznikom škody uplatnenej v tomto konaní. Táto úvaha súdu má oporu aj v ustanovení § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Pokiaľ ide o pasívnu legitímáciu, tá jednoznačne vyplýva zo zákona č. 514/2003 Z.z., v tomto prípade konkrétne z ustanovenia § 3 ods. 1 písm. d), podľa ktorého štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi

verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaným subjektom má byť v tomto prípade štát.

Ďalšou otázkou, ktorou súd v konaní skúmal bolo, či orgán označený v návrhu navrhovateľa ako orgán konajúci v mene štátu je označený správne, teda či ide o orgán totožný s tým, s ktorým zákon pre tento prípad počíta.

Navrhovateľ označil účastníka konania na strane odporcu: 1. Slovenská republika zastúpená Národnou bankou Slovenska, so sídlom Bratislava, Imricha Karvaša 1, 2. Slovenská republika - Ministerstvo financií Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Štefanovičova 5.

V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napríklad uznesenie sp. zn. 6 Cdo 149/2011 zo dňa 26.9.2012, sp. zn. 3 Cdo 398/2012 zo dňa 4.2.2014) je vadou žaloby, ak je štát označený ako účastník konania na jednej strane viackrát – napríklad ako odporca v prvom rade, odporca v druhom rade, odporca v treťom rade. Aj v prípade, ak by proti štátu boli jedným návrhom na začatie konania uplatnené viaceré nároky jednotlivo spadajúce do pôsobnosti rôznych štátnych orgánov, môže štát ako ten istý subjekt mať procesné postavenie odporcu len jedenkrát. Ani štát, hoci má medzi subjektmi práva špecifické postavenie, nemôže v konaní tvoriť sám so sebou spoločenstvo účastníkov a z hľadiska hmotného práva nemôže tvoriť sám so sebou dlžnícku solidaritu. Je povinnosťou súdu, aby určil, ktorý z označených orgánov v návrhu na začatie konania je oprávnený konať za štát v súdnom konaní.

Zákom č. 329/2000 Z.z. o Úrade pre finančný trh bol zriadený Úrad pre finančný trh, na ktorý prešla dňa 01.09.2000 pôsobnosť MF SR ako orgánu dozoru nad kapitálovým trhom a poisťovníctvom. Zákom č. 96/2002 Z.z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinným od 01.04.2002 bol zriadený Úrad pre finančný trh ako právnická osoba, ktorej sa v oblasti verejnej správy zveruje vykonávanie dohľadu. Zákom č. 747/2004 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2006 bol Úrad pre finančný trh zrušený a jeho pôsobnosť prešla na NBS.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 747/2004 Z.z. dohľad nad finančným trhom vykonáva Národná banka Slovenska podľa tohto zákona a osobitných predpisov.

Podľa ods. 3 písm. a) vyššie citovaného ustanovenia Národná banka Slovenska v rámci dohľadu nad finančným trhom vykonáva dohľad nad dohliadanými subjektmi finančného trhu, a to nad bankami, pobočkami zahraničných bánk, obchodníkmi s cennými papiermi, pobočkami zahraničných obchodníkov s cennými papiermi, burzami cenných papierov, centrálnymi depozitármi cenných papierov, správcovskými spoločnosťami, pobočkami zahraničných správcovských spoločností, podielovými fondmi, zahraničnými subjektmi kolektívneho investovania, poisťovňami, zaist'ovňami, pobočkami zahraničných poisťovní, pobočkami zahraničných zaist'ovní, pobočkami poisťovní z iného členského štátu, pobočkami zaist'ovní z iného členského štátu, dôchodkovými správcovskými spoločnosťami, dôchodkovými fondmi, doplnkovými dôchodkovými poisťovňami, doplnkovými dôchodkovými spoločnosťami, doplnkovými dôchodkovými fondmi, platobnými inštitúciami, pobočkami zahraničných platobných inštitúcií, ratingovými agentúrami, inštitúciami elektronických peňazí, pobočkami zahraničných inštitúcií elektronických peňazí,

samostatnými finančnými agentmi, finančnými poradcami, Fondom ochrany vkladov, Garančným fondom investícií, Slovenskou kanceláriou poisťovateľov, konsolidovanými celkami, subkonsolidovanými celkami, finančnými holdingovými inštitúciami, zmiešanými finančnými holdingovými spoločnosťami, finančnými konglomerátmi a v rozsahu ustanovenom týmto zákonom alebo osobitným zákonom 1) aj nad inými osobami, nad inými účelovými združeniami majetku a nad skupinami osôb a účelových združení majetku, ktorým osobitné zákony v oblasti bankovníctva, kapitálového trhu, poisťovníctva alebo dôchodkového sporenia ukladajú povinnosti (ďalej len "dohliadaný subjekt"); Národná banka Slovenska pri dohľade nad dohliadanými subjektmi

1. ustanovuje pravidlá obozretného podnikania, pravidlá bezpečnej prevádzky a ďalšie požiadavky na podnikanie dohliadaných subjektov,
2. dohliada na dodržiavanie ustanovení tohto zákona, osobitných zákonov 1) a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sa vzťahujú na dohliadané subjekty alebo na ich činnosti, ako aj na dodržiavanie ustanovení právne záväzných aktov Európskej únie, ktoré sa vzťahujú na dohliadané subjekty alebo na ich činnosti, ak to ustanovujú tieto právne záväzné akty,
3. vedie konania, udeľuje povolenia, licencie, súhlasy a predchádzajúce súhlasy, ukladá sankcie a opatrenia na nápravu, vydáva iné rozhodnutia, stanoviská, metodické usmernenia a odporúčania podľa tohto zákona a osobitných zákonov a dohliada na plnenie svojich rozhodnutí vrátane dodržiavania podmienok určených v týchto rozhodnutiach,
4. vykonáva dohľad na mieste a dohľad na diaľku nad dohliadanými subjektmi.

V zmysle § 45 ods. 1 vyššie citovaného zákona zrušuje sa Úrad pre finančný trh a pôsobnosť tohto úradu podľa všeobecne záväzných právnych predpisov prechádza na Národnú banku Slovenska.

V zmysle ods. 2 vyššie citovaného ustanovenia povolenia, schválenia, súhlasy, predchádzajúce súhlasy a iné rozhodnutia Úradu pre finančný trh, ktoré boli vydané v konaniach pred Úradom pre finančný trh podľa doterajších predpisov a ktoré sú platné k 1. januáru 2006, sa považujú za povolenia, schválenia, súhlasy, predchádzajúce súhlasy a iné rozhodnutia vydané v konaniach pred Národnou bankou Slovenska podľa tohto zákona a osobitných zákonov. Na konanie o obmedzení alebo pozastavení výkonu činností podľa takeého povolenia a na zmenu, odobratie alebo zánik takeého povolenia sa vzťahujú ustanovenia tohto zákona; to obdobne platí o zrušení alebo zániku schválení, súhlasov, predchádzajúcich súhlasov a iných rozhodnutí vydaných Úradom pre finančný trh pred 1. januárom 2006.

Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia konania, ktoré viedol Úrad pre finančný trh podľa doterajších predpisov a ktoré neboli právoplatne skončené pred 1. januárom 2006, procesne dokončí Národná banka Slovenska podľa tohto zákona a osobitných zákonov; pritom konania začaté pred 1. januárom 2006 z podnetu Úradu pre finančný trh alebo ministerstva sa od 1. januára 2006 považujú za konania začaté z podnetu Národnej banky Slovenska. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred 1. januárom 2006, zostávajú zachované. Právoplatné rozhodnutie Úradu pre finančný trh, ktoré bolo vydané podľa doterajších predpisov a od ktorého právoplatnosti neuplynuli tri roky, môže z vlastného alebo z iného podnetu preskúmať banková rada za podmienok ustanovených v § 32 ods. 5; ak banková rada zruší preskúmané rozhodnutie, na nové konanie vo veci je príslušná Národná banka Slovenska. O proteste prokurátora proti rozhodnutiu Úradu pre finančný trh je po 1. januári 2006 príslušná rozhodovať banková rada. Ak Najvyšší súd Slovenskej republiky po 1.

januári 2006 zruší rozhodnutie Úradu pre finančný trh, na nové konanie vo veci je príslušná Národná banka Slovenska. Ak po 1. januári 2006 bude zrušené rozhodnutie Úradu pre finančný trh, ktoré bolo vydané v konaniach podľa doterajších predpisov a osobitných zákonov, nové konanie vo veci sa procesne vykoná pred Národnou bankou Slovenska podľa tohto zákona a osobitných zákonov; pre nové rozhodnutie vo veci je rozhodujúci skutkový a právny stav v čase vydania zrušeného rozhodnutia.

Podľa ods. 4 cit. ust. dohľad na mieste, ktorý vykonával Úrad pre finančný trh podľa doterajších predpisov a ktorý nebol skončený pred 1. januárom 2006, dokončí Národná banka Slovenska postupom podľa tohto zákona a osobitných zákonov. Právne účinky úkonov, ktoré pri dohľade na mieste nastali pred 1. januárom 2006, zostávajú zachované.

Podľa ods. 5 cit. ust. dňom 1. januára 2006 prechádza do vlastníctva Národnej banky Slovenska majetok, ktorý bol do 1. januára 2006 vo vlastníctve Úradu pre finančný trh; to platí aj o pohľadávkach a záväzkoch Úradu pre finančný trh, ak tieto pohľadávky a záväzky trvajú aj po 1. januári 2006; na zodpovednosť za škody spôsobené Úradom pre finančný trh pred 1. januárom 2006 pri výkone verejnej moci v rámci dohľadu nad finančným trhom sa vzťahuje osobitný zákon. Dňom 1. januára 2006 prechádzajú z Úradu pre finančný trh na Národnú banku Slovenska aj práva a povinnosti z pracovnoprávných vzťahov a z iných právnych vzťahov. Úrad pre finančný trh je povinný odovzdať Národnej banke Slovenska predsedom a podpredsedom rady podpísaný, úplný zoznam prechádzajúceho majetku, pohľadávok, záväzkov a práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov a z iných právnych vzťahov vrátane zoznamu zamestnancov. Dňom 1. januára 2006 zaniká doterajšie funkčné obdobie členov orgánov Úradu pre finančný trh.

Podľa ods. 6 cit. ust. ročné príspevky na rok 2006, ktoré pre dohliadané subjekty určí banková rada do 20. januára 2006 podľa doterajších predpisov, sa považujú za ročné príspevky na rok 2006 určené pre dohliadané subjekty podľa tohto zákona. Ustanovenia § 40 ods. 2 až 4 a ods. 7 druhej vety sa prvýkrát použijú na určenie ročných príspevkov pre dohliadané subjekty na rok 2007.

Súd s poukazom na uvedené, berúc do úvahy hlavne tú skutočnosť, že všetky kompetencie, práva a záväzky Úradu pre finančný trh (ktoré predtým ako orgánu dozoru nad poisťovníctvom prináležali MF SR) prešli na NBS ustálil, že v danom prípade má oprávnenie konať za štát NBS, so sídlom v Bratislave, Imricha Karvaša 1, a preto návrh navrhovateľa voči odporcovi v 2. rade zamietol.

Ďalej sa súd zaoberal otázkou splnenia základných predpokladov objektívnej zodpovednosti štátu za škodu, ktorými sú:

- 1./ existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch
- 2./ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu štátu a
- 3./ príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

Predmetom konania v prejednávanej veci je náhrada škody titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ku ktorému malo dôjsť nesprávnym postupom orgánu štátnej správy nad poisťovníctvom, spočívajúcim v tom, že orgány štátneho dozoru nad poisťovníctvom v roku 1995 schválili, a neskôr v roku 1999, resp. 2003 vo vzťahu k poisťovní kontrolovali a vynucovali matematicky nesprávne poisťné

kalkulácie obsiahnuté v právne záväznom obchodnom pláne. Na základe chybných, štátom vynucovaných kalkulácií poisťovňa v rámci svojho podnikania inkasovala neadekvátne nižšie vstupné poistné oproti skutočným vyplácaným výstupným poistným plneniam v dôsledku čoho jej mala vzniknúť vznikla škoda v žalovanej výške.

Súd vychádzajúc zo záverov rozhodnutia odvolacieho súdu po opätovnom prejednaní nároku navrhovateľa dospel k záveru, že tento je dôvodný. Súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že postupom odporcu v 1. rade (resp. jeho právnych predchodcov), keď ako orgán dozoru nad poisťovníctvom schválil matematicky nesprávne poistné kalkulácie obsiahnuté v právne záväznom obchodnom pláne navrhovateľa a neskôr tohto následnými kontrolami nad ich dodržiavaním vykonanými v rokoch 1999 a 2003 utvrdzoval v ich správnosti, bola navrhovateľovi spôsobená škoda, ktorá spočívala v inkasovaní nesprávne kalkulovaného poistného v nižšej výške pri produkte ÚDP – K, keďže bol viazaný kalkuláciami schválenými štátnym orgánom. Ako vyplýva i z listov NBS č. ODT-7467/2012 zo dňa 30.07.2012 a č. ODT-13070/2013 zo dňa 02.12.2013, navrhovateľovi v danom prípade neostávalo iné ako štátom schválené matematicko-poistné kalkulácie a sadzby poistného rešpektovať, keďže boli pre navrhovateľa záväzné a zo strany štátu pravidelne kontrolované a ich nedodržanie sankcionované.

V zmysle platnej judikatúry (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 M Cdo 18/2011 zo dňa 13.09.2012) nesprávnym úradným postupom môže byť akýkoľvek postup štátneho orgánu pri výkone jeho právomoci, pokiaľ pri ňom alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami. Nesprávnym úradným postupom je teda postup, ktorým štátny orgán porušil určitú konkrétnu povinnosť vyplývajúcu mu z právnej normy a postupoval nie tak, ako mu to prikazoval alebo umožňoval ten-ktorý všeobecne záväzný právny predpis, ale v rozpore s pravidlom vyplývajúcim z tohto právneho predpisu.

Nesprávny úradný postup odporcu v 1. rade v danom prípade spočíval v nedostatočnom plnení zákonných povinností, ktoré mu ukladal zákon č. 24/1991 Zb. o poisťovníctve, účinný od 08.02.1991 do 28.02.2002, počas schvaľovania navrhovateľom predložených matematicko-poistných kalkulácií a sadzieb a následnej kontroly ich dodržiavania, kedy navrhovateľa opakovane utvrdzoval v ich správnosti o čom svedčia výsledky kontrolnej činnosti MF SR zo dňa 31.07.1999 a Úradu pre finančný trh zo dňa 28.05.2003, v zmysle ktorých navrhovateľovi nebol vytknutý nesprávny postup pri kalkúlácii poskytovaných poistných produktov, ani pri kontrole obchodného plánu a v sadzbách poistného.

Súd poukazujúc na rozhodnutie odvolacieho súdu, v zmysle ktorého každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi alebo právnickej osobe má byť napravená má za to, že škodu, ktorá bola navrhovateľovi spôsobená vyššie konštatovaným nesprávnym postupom odporcu v 1. rade, o ktorej vzniku svedčí i znalecký posudok č. 4/2008 vo veci náhrady škody a ušlého zisku, vypracovaný AUDIT-POL, s.r.o. na žiadosť navrhovateľa má odporca v 1. rade ako zodpovednostný subjekt povinnosť nahradiť.

Existencia príčinnej súvislosti (vzťah príčiny a následku) medzi nezákonným rozhodnutím (resp. nesprávnym úradným postupom) a vznikom škody je jedným z nevyhnutných predpokladov zodpovednosti za škodu. O vzťah príčinnej súvislosti sa jedná, ak vznikla škoda následkom nezákonného rozhodnutia, teda ak je nezákonné rozhodnutie a škoda vo vzájomnom pomere príčiny a následku. To znamená, že príčinná súvislosť medzi

škodou a nezákonným rozhodnutím je daná len vtedy, ak by škoda pri absencii nezákonného rozhodnutia nevznikla, teda musí teda ísť o priamu (nie len sprostredkovanú) príčinu vzniku škody. Zároveň treba uviesť, že otázka príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a konkrétnou škodou je síce v prvom rade otázkou skutkovou, pričom súd zisťuje jej existenciu, avšak záver, či v konkrétnom prípade, je či nie je daná príčinná súvislosť, je súčasne otázkou právnou, pretože súd tak robí záver o existencii jedného z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, pričom tento právny záver je samozrejme závislý na skutkovom zistení. Ak by príčinou vzniku škody bola iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastane. Pritom nemusí ísť o príčinu jedinú, ale stačí ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, a to o príčinu podstatnú (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 25. mája 2011, sp. zn. 5 Cdo 24/2011). Uvedený záver aprobovaný konštantnou judikatúrou je možné aplikovať aj na prípad, kedy škoda mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci.

Vzhľadom na skutočnosť, že z vykonaného dokazovania vyšlo nesporne najavo, že vznik škody uplatnenej v konaní navrhovateľom, teda všetky skutočnosti, ktoré navrhovateľ so vznikom škody spája súvisia výlučne s nesprávnym úradným postupom odporcu v 1. rade, resp. jeho právnych predchodcov, nakoľko bolo preukázané, že k výberu nižšieho poistného od poistencov navrhovateľom došlo výlučne na základe schváleného Rozhodnutia vydaného dňa 30.05.1995, keď odporca svojím nesprávnym úradným postupom zavŕšeným „Skončením dohľadu na mieste“ dňa 15.02.2008 zapríčinil, že navrhovateľ, ktorý bol týmto jeho postupom pri výkone dohľadu viazaný vyberal poistné v nesprávnej výške avšak v súlade s kalkulačnými vzorcami uvedenými v dokumente Poistno-matematické metódy na výpočet poistného a technických rezerv schválenými právnym predchodcom odporcu v 1. rade. Sumarizujúc uvedené, preto súd ohľadom príčinnej súvislosti prijal záver, že za majetkovú škodu vzniknutú navrhovateľovi zodpovedá odporca v 1. rade. S otázkou príčinnej súvislosti úzko súvisí aj otázka vzniku škody, ohľadom ktorej súd v nadväznosti na záver o príčinnej súvislosti ustálil, že navrhovateľovi v dôsledku nesprávneho úradného postupu odporcu v 1. rade vznikla škoda spočívajúca v rozdielne skutočne vybraného poistného vypočítaného podľa nesprávne schválených kalkulačných vzorcov a poistného aké by zohľadňovalo všetky záväzky voči poisteným, ktoré sa navrhovateľ zaväzoval plniť v prípade, že dôjde k poistnej udalosti.

Vzhľadom na skutočnosť, že súd vo veci rozhodoval postupom podľa § 152 ods. 2 O.s.p. medzitýmny rozsudkom o základe nároku uplatneného navrhovateľom, o výške škody bude rozhodovať po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie: Proti rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Bratislave.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa dovolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že:

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné súdne 233/1995 Z.z., ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

V Bratislave, dňa 12.10.2015

Mgr. Katarína Škultétyová
sudkyňa

Za správnosť:
Martina Babíková